

Истинската история

ИСТИНАТА ЗА ФЕРДИНАНД БЪЛГАРОУБИЕЦА

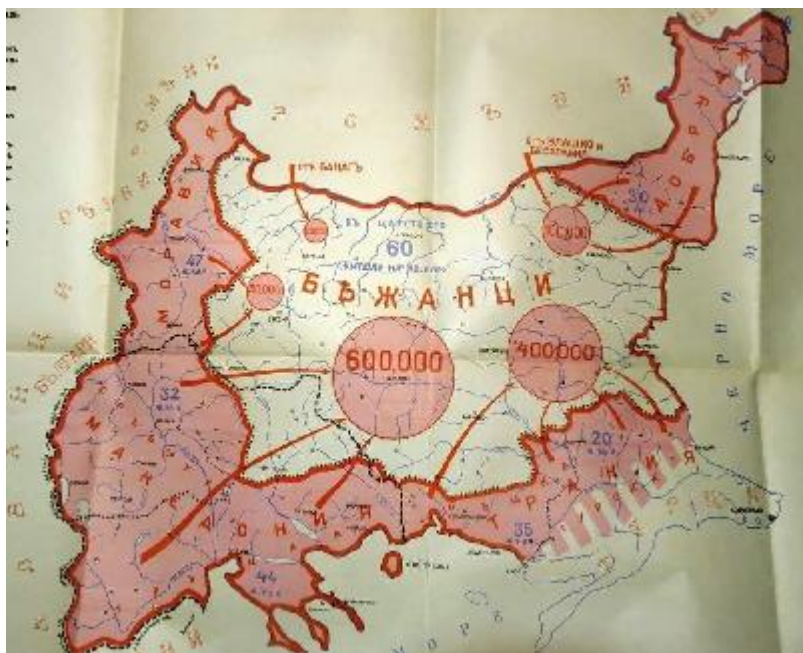
*Фердинанд в масонски
одежди*

На 29 октомври 1912г., по време на Балканската война Турция иска примирие, но Фердинанд го скрива от съюзниците и продължава войната. Изненадващ факт е, че този хитър дипломат, наричан от съвременниците си „Лисицата“ извършва за кратко време недопустими грешки. В края на 1912г. при достигане на позициите около Чаталджа само на 40 км. от Истанбул той отказва предложения от турците мир и много изгодните негови условия. Този негов отказ идва въпреки достигнатите основни цели по присъединяване на Българските земи в Тракия. Мирът би дал и възможност за съсредоточаване на нашите усилия в Македония. По това време армията ни е с много висок дух, дадени са само 8 000 жертви, а стопанството на България е непокътнато. Какво обаче

става - на 4 ноември 1912 г. Фердинанд заповядва атака на силно укрепените позиции в които са съсредоточени голяма част от имперските войски.

Резултатът е 25 000 Български жертви, изтощаване на армията, удължаване на войната с 5 месеца, през които съюзниците се укрепват в Македония. Все пак сключеният на 30 май 1913 г. в Лондон мир е много добър за нас. Турция отстъпва на съюзниците всичко на запад и север от линията Мидия-Енос. Армията ни е заела 179 999 кв.км, които никой не оспорва - наши са плодородните южни земи на Източна Тракия, Беломорието и Егейска Македония. Наистина, претендираме още за около 15 000 кв.км в Западна Македония, заети от сърбите, но за това е предвиден арбитраж на руския цар.

Само след 16 дни всичко това е поставено на карта. Без да се консултира и поне да уведоми правителството и народното събрание, Кобургът решава да сплаши противниците си и заповядва на две наши армии да настъпят срещу Сърбия и Гърция. Разбира се, Румъния и Турция се намесват и България се оказва сама срещу пет държави. Макар и непобедена, армията е принудена да капитулира. В края на юли 1913 г. идва катастрофалният за нас Букурещки мир, според който губим Източна Тракия, Източна и Егейска Македония, Южна Добруджа. Равносметката е над 400 000 избити Българи - мирно население и войници.

Стотици хиляди
бежанци се стоварват
на изнемощялата
българска
икономика, чийто
възход е вече само
спомен. Още тогава
съвременниците на
тези събития наричат
действията на
набедения
главнокомандващ

“престъпни безумия”. Тъжната истина е, че всичките му заповеди и актове са много добре запланувани и синхронизирани с останалите воюващи страни и с Лондон. Причината за това е, че Фердинанд както и държавните глави на Турция, Гърция, Сърбия и Румъния са били членове на едни и същи масонски ложи (в тях са били и младотурците и връзката им със синедрiona, евреите Гелфанд, Жиботински и Троцки). Нашият цар е бил член на Малтийския орден и е бил пряко подчинен на великия майстор на тази ложа - краля на Гърция Константин.

Друг интересен факт е, че бабата на Фердинанд е Мария - Антоанета, принцеса фон Кохари. Тя е дъщеря на Франц **Йосиф**, принц Кохари - **покаталичен унгарски евреин**, който е бил един от най - богатите хора в Европа и си купува благородническата титла (също като „барон” Ротшилд). Самият Симеон Сакскобурготски в интервю пред израелското списание „Фар” потвърждава еврейската линия в рода си. Не е случайно и, че дълго време в семейното имение - замъка Кобург се е укривал евреина Адам Вайшоп, идеолога на масоните илюминати, контролирани и финансирани от

Синедриона чрез банкерите Ротшилд. През цялото си управление Фердинанд непрекъснато тласка омразния му Български народ към загуби и катастрофи, и то абсолютно преднамерено. Показателно е например как завършва дневника му : "..... Това е ръководство как трябва да бъдат управлявани тези говеда българите".

И така, след изтеглянето на Българските войски от Одринска Тракия нашия народ преживява най - големия геноцид извършван някога над него. На 9 юли 1913 г. Енвер паша влязъл с войска и реокупирал Одрин. След това поголовно са избити няколко хиляди Българи, а други умират след нечовешки мъчения. Жените и децата са отведени в една гора по пътя към Хибибчево и в продължение на три дни са зверски изнасилвани. На 7 юли 1913 г. турски войски блокират село Булгаркьой и с измама събират част от населението - около 350 мъже, жени, деца и селския свещеник Павел. По заповед на турския комендант ги сбутват на куп и ги разстрелват с два оръдейни залпа. Ранените били доубивани хладнокръвно с щикове. Много от селяните обаче успяват да избягат в гората и биват подгонени от хайки които започнали да колят наред. По думите на очевидци най-много загинали били деца, защото много от майките в ужаса си и да се спасят от кланетата, бягайки, изхвърляли малките си чада. Смята се че общо загиналите от Булгаркьой са не по-малко от 1200 души. След погрома в Булгаркьой, на поголовна сеч и палежи били подложени селата Лезгар, Харлагюн, Чопкьой, Търново, Ерменикьой, Чомлекьой, Ново село и други. Само в село Залъф например били изклани 687 Българи. Бягащите от село Татърлъ били пресрещнати от турска кавалерия и съсечени в движение. На 10 юли турците влезли в Мустафа паша (Свиленград). Жителите, които

не успели да избягат, били събрани в салханата (кланицата) до брега на река Марица и наредени в колона по един са чакали да бъдат заклани като животни и хвърляни в реката. Показателно е, че гърците от Мустафа паша също се включили в кланетата и грабежите. Турците изсекли всички дървета в околността и запалили и разрушили града, след като разбрали, че след войната той ще остане в българските предели. Освен Мустафа паша на масови убийства и палежи са подложени селата Аладаг, Ения, Мезек, Куртулен, Деведере, Чермен и Караагач. В село Деведере башибозука събира заловените жители в църквата и след няколко дневни изнасилвания избива повечето от тях. В Лозенградско 25 селища били подложени на сеч, грабежи и опожаряване. По думите на очевидци, записани от професор Любомир Милетич, същата планирана процедура се повторила в десетки български селищата в Бунархисарско, Люлебургаско, Бабаескийско, Малкотърновско, Василиковско и Ортакьойско. В Ортакьойско Илияз бей въоръжил гърците и изпратил такива чети като "автономна милиция" по българските села с изричната заповед „да ги горят и да унищожават Българите“. В село Гьокчебунар турците и гърцките чети натъпкват 45 мъже в читалището и ги изгарят живи. Около 400 жени и деца са затворени в църквата, където ги изнасилват 5 дена и накрая ги убиват. Част от избягалите жители са догонени и избити по - късно в планините. В село Арнауткьой са избити по най-дивашки начин 75 души - мъже, жени и деца. Повечето жени били съсечени, а 13 от убитите деца били на възраст от 1 до 9 години. Същата участ имат селата Покриван, Хохла, Дробишна и много села в Димотишко и Софлийско. В село Едекьой

било извършено клане подобно на Баташкото. Гърци събрали около 900 жени, деца, старци и някои по-млади мъже, които не били избягали, и ги изклали поголовно с ножове. По същия начин турската редовна войска, подкрепена от гръцки чети и башибозук, съсипала българските села Пишман, Мерхамли, Теке, Тахтаджик, Окуф, Балъкьой и град Фере. Едни от най-големите кланета на българи стават около Дедеагач и Фере. Край Дедеагач турците заграждат огромна колона от около 12000 бежанци и я подкарват към река Марица. В полето до град Фере войската се нахвърля върху колоната и започва поголовна сеч. Само намесата на четите на Русе Славов и Димитър Маджаров успява да спаси хората от тотално изстребление.

№ 31. Войвода Димитър Маджаров пред останките на двама другари, загинали в сражението при Фере (къмъ стр. 153 и 232).

Войводата Димитър Маджаров пред останките на свои другари, загинали в сраженията при град Фере.

Башибозука обаче продължава да налита и периодически да избива големи групи бежанци. При навлизането в река Марица много жени и деца в паниката се удавят. Част от хората се насочват и

преминават в България през река Арда. По тази група непрекъснато е стреляно от следващите ги турци и там жертвите са най - много. Поради липса на брод в Арда се удавят също много деца. Жертвите при това преследване са над 2000 души. В Гюмюрджинско също стават страшни кланета и обири. Турците нападнали бежанските колони в полето и ги изклали безмилостно. В нивите близо до град Гюмюрджина били открити разхвърляните трупове на стотици убити българи - мъже, жени и деца. Според свидетелствата събрани от Милетич в книгата " Разорението на тракийските Българи през 1913г. ": "....Зверствата, които са извършили тогава, са страшни: вадили са очи на живи хора; хвърляли са ги полумъртви в кладенци; женската челяд тъй също е изтеглила най-ужасни поругания...". В Армаганската долина турците избили около 800 души бежанци, главно жени и деца. В споменатата книга има снимки с трупове на пеленачета избити от башибозука във тази долина.

Много важен документ за геноцида в Тракия е "Меморандум адресиран до Обществото на народите и конференцията на посланиците" (от 1921 г.), също така и архивите на Съюза на тракийските дружества в България, Карнегиевата анкета разследваща тези престъпления и Ангорския договор. На основата на тези документи историците говорят за не по - малко от 310 000 избити Българи и още около 63 000 умрели от глад, студ и епидемии. Официалната статистика на турското правителство показва, че през 1890 г. в Турция е имало 2 500 000 Българи, през 1912 г. те са били 1 200 000, а през 1968 г. - само 55 000 души. Сега в Турция Българи няма! Логично е да си зададем въпроса къде са „изчезнали" тези хора?! След геноцида в Тракия, една от

най - Българските територии е обезкървена, бежанците са около 250 000, изгорени са 108 села и градове с 10934 къщи. Заграбени са имоти за 11 милиарда долара към днешна дата, които Турция дължи на България съгласно Ангорския договор. Най - голямата гавра с паметта на избитите и прогонените тракийски Българи е готвения отказ от компенсациите, който правителството на ГЕРБ се кани да направи с мълчаливата подкрепа на Атака! Това решение на Бойко дойде след като България беше заплашена от турският външен министър с "влошаване на отношенията", ако се изказваме по въпроса.

Ужасната картина на Балканските войни се допълва и от 96 000 избити Български войници. За тези жертви, за загубите, за двете национални катастрофи, както и за хилядите избити по време на Световната война пряк виновник е главнокомандващият Фердинанд. Той абсолютно целенасочено обезсилва Българската армия и обезмисля подвизите и победите на Българския воин. Един нещастен, пропаднал интригант, педераст, масон - окултист - сатанист и евреин, с болни амбиции, който е като мишка пред великия образ на безстрашния Български боец, успя да се подиграе с идеалите на цял един народ. На всичкото отгоре неговия внук в момента е основна фигура в политическия живот и уверено, чрез своите протежета води България към унищожение.

През Първата световна война, Фердинанд извършва същите престъпления, като дори накрая се прекъсва нормалното снабдяване на войската за може да се сломи героизма на нашите войни, които в това време се бият едновременно срещу гърци, сърби, англичани и французи. Българският войник е оставен нарочно гол, бос, гладен, без боеприпаси, на произвола на съдбата. Резултата отново е стотици хиляди

избити, ранени, осакатени и безследно изчезнали млади войници, поредна национална катастрофа, отново колони от бежанци към България и кланета на хиляди беззащитни Българи, този път от страна на гърци и сърби.